

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 27172/2023
09.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина Житорађа, чији је пуномоћник Катарина Стојменовић, адвокат из ..., против тужене Општине Житорађа, коју заступа Општинско јавно правобранилаштво, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж 820/23 од 17.08.2023. године, у седници одржаној 09.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж 820/23 од 17.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Прокупљу Гж 820/23 од 17.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 4091/21 од 21.02.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужена изградњом некатегорисаног пута Старо Момчилово-Дубово, изузела из права својине тужиоца део к.п. бр. .. КО ... у укупној површини од 47 м². Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу по основу накнаде за земљиште које му је изузето из права својине исплати износ од 14.100,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, утврђено је право својине тужене на делу к.п. бр. .. КО ..., у укупној површини од 47 м², са уделом од 4/21, уписаној у ЛН бр. .. КО ..., па је она овлашћена да изврши промену власништва код надлежне Службе за катастар непокретности Житорађа, тако што ће се уписати тужена Општина Житорађа као власник дела наведене парцеле, а исписати тужилац као власник. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 109.300,00 динара.

Виши суд у Прокупљу је, решењем Гж 820/23 од 17.08.2023. године, ставом првим изреке, преиначио решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртм изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 4091/21 од 21.02.2023. године, тако што је тужена обавезана да тужиоцу на име парничних трошкова, уместо досуђеног износа од 109.300,00 динара, исплати износ од 158.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 21.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против решења другостепеног суда тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нема услова за уједначавање судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије ревидента на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 28. Закона парничном поступку прописано је да ако је за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том Закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да ревидент ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави у смислу одредбе члана 420. Закона парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење није дозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку, јер је преиначена одлука о споредном, а не о главном захтеву странке.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**